

01

LABBeek in Beeld

Inleiding

Op weg naar Westerwolde vanuit stad Groningen voelt altijd aan als een kleine vakantie. De betonnen cilinders en drukke menigten van de stad verdwijnen achter je terwijl de wielen zich voortbewegen over het asfalt. Een ander landschap verschijnt terwijl je knippert met je ogen. Hier in het zuidoosten van Groningen is het, anders dan in de rest van de provincie, glooiend, groen en groots. Op velden omzoomd door fraaie bomenrijen staan boerderijdieren rustig te grazen, water kabbelt in de verte zonder dat iemand er acht op slaat. Vogels vliegen over, zacht geritsel van riet en loof wanneer je de deur dichtslaat bij aankomst. Vijfendertig minuten vanaf de stad en er zit niets meer in je hoofd.

Rijdend door dit gebied is het lastig voor te stellen dat het er ooit anders heeft uitgezien. Toch is de natuur hier onderhevig geweest aan ingrijpende veranderingen. 25 jaar geleden werd het door mensenhanden geschapen landschap van Westerwolde teruggebracht naar haar oorspronkelijke staat. In de hoofdrol de Ruiten Aa, die na jarenlang ingekaderd te zijn geweest weer ruim baan kreeg door een hermeandering. Deze ingrijpende gebeurtenis werd in 1994 gemarkeerd door kunstmanifestatie Beek in Beeld met reflecties van 25 kunstenaars, gepresenteerd door het beekdalgebied langs een route van ongeveer 20 kilometer. In de buitenlucht, in een schaapskooi of in een boerderij werd een diversiteit aan kunstwerken getoond die de herstelde natuur in een nieuw licht zetten.

Bijna 25 jaar later is het hoog tijd om de balans op te maken: hoe staat het beeklandschap er nu voor, met tegen de achtergrond kwesties als klimaatverandering en de achteruitgang van de biodiversiteit? In 2019 zal opnieuw een kunstmanifestatie plaatsvinden om de grootschalige natuur- en landschapsontwikkeling rond de beken van Westerwolde weer onder de loep te nemen. Ter voorbereiding van Beek in Beeld 2.0 hebben drie kunstenaars tussen 8 juni en 8 september 2018 in Artphy gewerkt aan een beeldend ontdekkend onderzoeksprogramma. Tevens hebben de wetenschappers Floris van den Berg, Rob Roggema en Wieger Wamelink hun visie gegeven op de toekomstige ontwikkelingen. Tijdens dit Laboratorium Beek in Beeld (LABB>B) gingen de kunstenaars samen met bewoners en deskundigen van het gebied op zoek naar de huidige betekenis en toekomstige mogelijkheden van Westerwolde. De uitkomsten van hun onderzoek waren te zien in de ruimte van Artphy te Onstwedde.

De drie artists-in-residence zijn Marinus van Dijke, Jan Robert Leegte en Trudy Oosterhuis. Zij namen tijdens het laboratorium op geheel eigen wijze een voorschot op de aankomende kunstmanifestatie waar zij met een groep andere kunstenaars nieuw werk zullen presenteren. In deze publicatie leer je Marinus, Jan Robert en Trudy en hun werk alvast wat beter kennen. Wat zijn ze van plan voor 2019? Waar zijn ze tijdens hun residentie mee bezig geweest en hoe verhoudt dit zich thematisch tot hun eerdere werk? Ook vind je in dit boekje een deel van de visies van de wetenschappers terug. De teksten in deze publicatie zijn tot stand gekomen aan de hand van observaties, interviews en presentaties.

Marinus van Dijke

(1952, Haamstede)
Opleiding: AKV St. Joost, Breda (1970-1975)
Woont en werkt in Burgh-Haamstede
Deelnemer Beek in Beeld 1994 en 2019

In mijn portemonnee zit nog altijd een piepklein gevouwen kartonnen papiertje, met daarop een minimaal blauw lijntje. Kronkelend en meanderend kruipt het blauw over het papier naar beneden. Marinus deelde dit papiertje uit na een performance waarin hij middels een choreografie de loop van de beek in het gebied interpreteerde. Het geklater van de beek dichtbij, een pijlsnelle vogel die overvliegt, de zwijgende groep die naar de kunstenaar kijkt terwijl Marinus in alle rust met armen uitgestrekt door een groen veld heen beweegt staat mij nog helder voor de geest.

Een kolkende rivier, bruin geworden gras of een glooiend landschap - sprekende natuurvoorstellingen vinden al eeuwen hun weg naar de wereld van de kunsten. Permanent gemaakt in olieverf of op fotopapier kunnen voorstel-lingen van natuurlijke verschijnselen wel eens geïsoleerd aandoen, erbij vergetend dat deze indrukken ooit begonnen zijn als precies dát: als een indruk. Het horen van het water, het ruiken van het gras, het zien van een vergezicht hebben ongetwijfeld het uitgangspunt van vele kunstwerken gevormd.

Voor beeldend kunstenaar Marinus van Dijke is het ervaren van de natuur meer dan alleen een vertrekpunt voor tekeningen van stuivende duinen en trekkende vogels. Wanneer je naar zijn werk kijkt, 'zie' je de aanwezigheid van Marinus als ervarende en observerende mens. In plaats van het resultaat van zijn observaties te isoleren op papier, kiest de kunstenaar ervoor dergelijke fysieke indrukken onderdeel van het werk te laten zijn. Zo bestudeert Marinus al sinds 1996 een duinvallei die hij 'De Plek' noemt. Hij verwerkt zijn ervaringen met dit stukje natuur in tekeningen, video's, fotoreeksen, zeefdrukken en performances. Je zou kunnen zeggen dat hij een lange termijnkunstenaar is, die door langdurig contact met onderdelen uit het landschap meer inzicht krijgt in een bepaalde plek en met zijn verhouding daarmee.

Ook tijdens zijn verblijf in Artphy keerde Marinus terug naar een langlopend project: het beekdal in Westerwolde. In 1994 maakte hij als onderdeel van Beek in Beeld het werk Een winterwandeling, waarin hij de loop van de Ruiten Aa op en in glasplaten verbeeldde. Marinus nam destijds het natuurgebied in zich op, maar nu probeerde hij naar eigen zeggen meer grip te krijgen op het gebied door er lange wandelingen te maken. Gedurende zes dagen probeerde hij 'de beek in de benen te krijgen'. Terwijl hij de beek al wandelend volgde, zag hij verschillende gezichten van het water die hij registreerde met een videocamera. Ook tekende hij de loop van het water van eeuwen geleden en die van nu. Door deze twee tekeningen te combineren ontstond tenslotte een 'toekomstige' loop, ongecontroleerd en niet systematisch tot stand gekomen, want "je weet niet wat de toekomst brengt".

In deze geest zal Marinus zijn plannen voor Beek in Beeld 2.0 verder doorzetten, op papier, canvas en in video. Volgens hem gaat een landschap pas leven door er langere tijd te zijn. Daardoor zie je dat het landschap niet eentonig is, maar heel gelaagd en telkens weer andere beelden presenteert. Hoewel het huidige beekdal door mensenhanden gemaakt is, ervaart Marinus de beek als onafhankelijk en vrij element in het landschap. De stroom van het water, de beweging door het landschap, is opgenomen in Marinus' lichaam en geest om in 2019 weer tot uiting te komen in nieuwe verbeeldingen en studies van een gebied dat altijd in beweging is.

Karlijn Vermeij

Jan Robert Leegte

(1973, Assen)

Opleiding: Willem de Kooning Academy Rotterdam (1995-1999)

Woont en werkt in Amsterdam

Deelnemer Beek in Beeld 2.0, 2019

Wat maakt een landschap een landschap? Moet de gerepresenteerde natuur in een kunstwerk ook in het echt bestaan? En bestaat een digitaal landschap wel 'echt'? Dat zijn zo wat vragen die opkomen wanneer je naar het werk van Jan Robert Leege kijkt. Tijdens zijn verblijf in Artphy deelde hij een afbeelding van zijn werkproces. Aan de voet van een boom stond een spiegel die de takken en de lucht daarboven reflecteerde. Dit beeld was veel minder digitaal dan het werk wat Leege normaal gesproken maakt. Maar klopte dit wel? Bij nader inzien bleek die spiegel niet het gebied erboven te weerkaatsen, maar de spiegel bleek een scherm dat real time een luchtpartij met waaierende takken genereerde terwijl je ernaar keek. Nu ontstaan opeens nog meer vragen.

Jan Robert opereert op het snijvlak van de virtuele wereld en de echte wereld. Sinds de jaren '90 maakt hij werk dat wordt gerekend tot de NetArt-beweging, in de volksmond ook wel internetkunst genoemd. Hiertoe behoren kunstwerken in de vorm van websites, bestaande uit materialen die het internet juist hun vorm geven: foto's, video's, codes, programma's, games en de vormgeving van onze computerschermen en software. Zo bouwde Jan Robert het beroemde landkunstwerk Spiral Jetty van Robert Smithson na in het computerspel Minecraft in 2013, dat alleen bestaat als online video.

Wat doet een internetkunstenaar eigenlijk in de bosrijke gebieden van Westerwolde? Is de rustige natuur wel aansprekend genoeg voor iemand die digitale middelen als uitgangspunt gebruikt? Het antwoord ligt in het type materiaal waar Jan Robert mee werkt en de connotaties die daaraan verbonden zijn. Hij is namelijk van mening dat landschapskunst niet is voorbehouden aan fysieke landschappen – kan je je niet ook verliezen in de uitgestrekte Stille Oceaan geconstrueerd uit afbeeldingen van Google Maps of romantische, sublieme ervaring hebben door het bekijken van gletsjertochten via foto's van de fotodienst Flickr? Dat deze gerepresenteerde werelden op internet een eigen bestaan hebben, maakt niet dat ze minder 'waar' of 'echt' zijn.

In plaats van het bij het beeld op internet te laten, onderneemt de kunstenaar nog een gewaagde stap. Zijn achtergrond als beeldhouwer komt sterk naar voren in de wijze waarop Jan Robert digitale materialen in sculpturale vormen giet, om deze vervolgens online én offline te presenteren. Sommige van zijn werken bestaan alleen online, zoals bovengenoemde remake van Spiral Jetty. Andere, zoals Mountains and Drop Shadows (2013) en Google Maps as a Sculpture (2013) bestaan als online en als offline variant, in de vorm van minimalistische kubussen of fotoprints. Door het digitale een tastbare vorm te geven en die binnen een kunst ruimte te brengen doorbreekt Jan Robert een taboe wat nog altijd op internetkunst ligt: dat het geen 'fysiek' werk zou zijn en daardoor minder kunstig van aard.

Tijdens zijn verblijf in Artphy testte Jan Robert landschapsbeelden die hij ontwikkeld had met behulp van zogenaamde game engines. Dit is software die in computerspellen door geprogrammeerde regels en algoritmes beelden genereert. Jan Robert plaatste een scherm met deze beelden in de natuur van Westerwolde, waarmee hij twee soorten artificiële landschappen bij elkaar bracht: de door mensenhanden gemaakte omringende wildernis en de spelversie van een romantisch landschap. Met deze spiegeling speelt de kunstenaar met de maakbaarheid van het landschap en onze gevoelens daarbij.

Trudy Oosterhuis

(1987, Hornhuizen)

Opleiding: Academie Minerva Groningen (2013-2017)

Woont en werkt in Groningen

Deelnemer Beek in Beeld 2.0, 2019

Tijdens de afstudeerexpositie van Academie Minerva in 2017 stuitte ik op het werk van Trudy. Ik rook het werk eerder dan dat ik het zag. Vanaf het eerste moment dat ik de tentoonstellingsruimte betrad kwam mij een heerlijke geur tegemoet die ik in de eerste plaats niet kon duiden. Een beetje aards, een beetje vroeger bij de kinderboerderij. Door mijn neus voortgedreven kwam ik achterin de zaal terecht, waar een enorme mat van gedroogd gras hing, vanaf het plafond tot aan beneden gedrapeerd. Het was zo normaal dat die mat daar hing, als een met aandacht geweven stuk textiel tentoongesteld. Zoveel geduld en liefde voor dergelijk alledaags materiaal verwerkt op zo'n monumentale schaal zie je niet vaak.

Bij het betreden van Artphy op een zonnige dag in juli 2018 werd direct duidelijk dat Trudy er aan het werk moest zijn. Het rook er naar gedroogde bloemen en planten en omgewroete aarde. Midden in de ruimte lag een groot zeil met natuurlijke materialen die zo te zien net uit de omgeving waren gehaald. Daar zat Trudy geconcentreerd te werken aan een uit gele bloemetjes geconstrueerde afbeelding. Binnen deze ruimte met wortels in een agrarisch verleden leken de kunstenaar en haar werk helemaal op hun plek te zijn.

Werkend vanuit haar achtergrond als boerendochter is Trudy altijd trouw gebleven aan het leven op de boerderij en de materialen die deze plek herbergt. Zo maakt zij installaties en sculpturen van organisch materiaal uit de boerenomgeving zoals spinnenwebben, kuilgras en aardappelloof en plaatst deze binnen een kunstcontext, zoals in een galerie of tentoonstellingsruimte. Hierdoor ontstaat een verbinding tussen twee – ogenschijnlijk- verschillende werelden: de cerebrale, analytische kunstwereld en het gegronde, no nonsense boerenleven. Door nadruk te leggen op het materiaal en de esthetische eigenschappen van deze aardse wereld creëert, Trudy met haar werk een brug naar de wereld van de kunsten.

Tijdens haar verblijf in Westerwolde heeft Trudy zich opengesteld naar de omringende natuur en akkers door rond te rijden, te kijken en te fietsen. Al gauw voelde zij de noodzaak om zich te verdiepen in een voor haar bekend thema: de verbinding tussen de boer en de natuur. Als boerendochter heeft Trudy van dichtbij meegemaakt met welke moeilijkheden het boerenbedrijf te maken heeft, bijvoorbeeld ten aanzien van duurzaamheid en schaalvergroting. Waar het haar eerder vooral ging om de esthetische connotaties gaat het sinds een tijd ook over maatschappelijke kwesties die opkomen door te werken met aardse materie en thematiek van de boerderij.

Trudy hoopt met haar werk voor Beek in Beeld 2.0 bezoekers en bewoners te activeren en te laten ervaren wat er gebeurt wanneer een verbinding tot stand komt tussen stad en platteland, tussen natuur en cultuur. Ook wil ze onderzoeken of bepaalde vooroordelen over (de waarde van) het landschap met haar werk te weerleggen zijn. In haar plannen staat de handeling, het 'zaaien', centraal, waarvan enkele onderdelen tijdens het LABB>B zijn ontwikkeld. De kunstmanifestatie biedt Trudy de mogelijkheid om ons te confronteren met verschillende meningen over het werk van de boer, onze houding ten opzichte van de natuur en het verband daartussen.

Karlijn Vermeij

Een kijkje in de toekomst

Tijdens LABB>B hebben drie wetenschappers hun visie gegeven op toekomstige ontwikkelingen van het landschap, het water en de natuur. Hun samenvattingen zijn terug te vinden op de website van Artphy en komen volgend jaar wellicht uitgebreid terug in het 2de Logboek van een Landschap. Onderstaand hebben we geprobeerd hun visies in het kort weer te geven.

Floris van den Berg, milieufilosoof verbonden aan de Universiteit Utrecht, begint de samenvatting van zijn lezing 'Het schuldige landschap' met: *'Reflecteren over landschap zonder het grote gevaar te benoemen, is als een woonwijk in Pompeï plannen onder de rokende vulkaan. We staan aan de vooravond van desastreuze klimaatveranderingen en daarmee een ecologische crisis die het uiterlijk van de wereld zal veranderen. Toch beseffen we doorgaans niet hoe groot de gevaren van de door mensen veroorzaakte gevolgen zijn in het mondiale ecosysteem van het holoceen waarin de balans verstoord is.'*

Floris geeft ons ook mee, dat we in dit verband eerst op macroschaal de problemen moet aanpakken en daarna op microschaal. *'Nederland als geheel is een land dat een onevenredig groot aandeel in de mondiale ecologische crisis heeft doordat de ecologische voetafdruk van Nederland 3,6 aardes is. Dat wil zeggen dat als alle mensen op aarde zouden leven als de gemiddelde Nederlander, dat er dan 3,6 planeet aardes nodig zijn. Nederland heeft nog steeds een VOC-mentaliteit, dat wil zeggen dat onze levensstijl en economie gebaseerd zijn op plundering en uitbuiting. Friesland Campina, NAM en Shell zijn de opvolgers van de VOC. Er is geen duurzaamheid in Nederland.'*

Hij gaat verder met de uitspraak: *'Duurzaamheid betekent dat onze collectieve ecologische voetafdruk niet groter is dan 1 planeet aarde. Wij roven van toekomstige generaties, inclusief onze eigen kinderen.'*

Vervolgens schetst hij een beeld van het huidige landschap en het economische complex: *'Het landschap dat we in Nederland zien maakt deel uit van een mondiaal industrieel economisch complex dat extreem onduurzaam is. De graslanden hier zijn bestemd voor koeien, maar een groot deel van het voedsel voor deze dieren komt uit Zuid-Amerika, van landbouwgronden die voorheen oerwoud waren. Het landschap in Nederland is deel van een ecologisch destructief netwerk. Bovendien heeft de moderne industriële chemische landbouw de biodiversiteit dramatisch doen afnemen.'*

Floris is van mening dat we de Parijs-akkoorden niet halen. En hij eindigt: *'Een manier om wel die doelen te halen is om over te stappen op een plantaardige samenleving. Het landschap is in vijftig jaar getransformeerd naar onduurzaamheid, het moet mogelijk zijn om nog een grote transformatie te instigeren, de omslag naar een duurzaam landschap. Dat landschap begint op ieders bord. Hoe jij eet heeft invloed op het landschap. Plantaardig leven maakt onderdeel naar de transitie naar een moreel en duurzaam landschap. Voorlopig geeft het landschap uiting aan onze morele schuld.'*

Rob Roggema, professor Sustainable Urban Environments verbonden aan de Technische Universiteit van Sydney, neemt ons in zijn lezing 'Het radicale landschap' mee naar wat klimaatverandering voor Nederland en Westerwolde kan gaan betekenen. Hij schetst ons in zijn inleiding dat de afgelopen eeuwen het beekdal ook aan veranderingen onderhevig was.

Zo schrijft hij: 'De geschiedenis heeft laten zien dat de beek, of beter gezegd, het hele beekstelsel, zich telkens weer kon aanpassen aan de nieuwe tijd. Veranderingen gingen daarvoor langzaam genoeg. Zo kreeg de natuur de kans om, na elke ingreep, zich te herstellen en te voegen naar de nieuwe omstandigheden.'

Hij vervolgt met: 'Nu echter lijken veranderingen steeds sneller te gaan. Klimaatverandering is niet meer iets dat zich voltrekt over eeuwen, maar eerder in decennia. In Nederland en Westerwolde in het bijzonder bestaat die snelle verandering die buiten ons aller invloed ligt uit het nieuwe klimaat: 'The new normal'. Langere droge en hete zomers, afgewisseld met enorm heftige buien en stormen, een zeespiegel die verder en sneller stijgt dan we voor mogelijk hielden en de komst van vernietigende bosbranden, het zijn allemaal reële veranderingen die ons landschap van de toekomst zullen bepalen. Sommige mensen praten over een stijging van de zeespiegel met 4, 6 of zelfs 10 meter. Langzaam aanpassen is dus niet voldoende, want dan overvalt het nieuwe klimaat ons met zeer onprettige verrassingen.'

Hij roept ons op met de woorden: 'De enige optie die ons rest is anticiperen op de toekomst en lang vooruitdenken.' En adviseert ons: 'We moeten landschappen creëren die met bosbranden kunnen omgaan, langdurig droogte en hitte kunnen verdragen en zich met een snel stijgende zeespiegel kunnen verenigen. Die eigenschappen heeft Westerwolde op dit moment nog niet.' Hij schetst voor ons twee radicale landschappen: 'De droogte en hitte, daarvoor hebben we een landschap nodig dat ons schaduw en (koel) water biedt. In het bos is het in de warme zomer immers veel koeler dan in het open veld. Bomen hebben water nodig en ook wijzelf kunnen zonder water, niet alleen om onze omgeving te verkoelen, niet overleven. Radicaal landschap één is daarmee snel geschetst. De Westerwoldse Waterbekkens is een riant merengebied in een bosrijke omgeving'. Het tweede radicale landschap ziet er volgens Rob als volgt uit: 'De snel stijgende zeespiegel noopt ons mensen bescheiden te zijn. Dijken bouwen gaat maar tot op zekere hoogte, ze worden almaar kwetsbaarder en het pakt vaak niet positief uit voor de natuur. En hoe hoger ze worden des te meer energie gaat het kosten om het achterliggende land steeds weer droog te pompen. Radicaal landschap twee is daarmee een feit. Er zal zeewater in ons landschap terecht komen. Als we dat weten kunnen we maar beter op tijd ons landschap daarop aanpassen. Als we eens uitgaan van 10 meter zeespiegelstijging dan is de Hondsrug dus onze nieuwe kustlijn. En de Waddenzee stroomt daarmee tot aan Drenthe. Wat de zee echter van nature doet is het creëren van slikken en schorren, het creëert een nieuwe Wadden.' Hij moedigt ons tenslotte aan met de woorden: 'Dit nieuwe radicale landschap, de Westerwoldse Wadden noopt ons enerzijds tot terugtrekken, maar helpt anderzijds ook weer nieuwe landschappen en vestigingsplaatsen te vinden die passen bij het nieuwe klimaat. Beide landschappen zijn radicaal anders dan het huidige landschap zoals we dat nu kennen. Een kijkje in de tegenwoordige tijd van de toekomst leert ons dat we ons nu zorgen moeten gaan maken, moeten anticiperen en ingrijpen om deze nieuwe radicale landschappen up and running te hebben voor als het zover is. Dat is geen science fiction, maar bittere noodzaak.'

Wieger Wamelink, ecologist verbonden aan Wageningen Environmental Research, geeft ons in zijn lezing 'Gaan er plantensoorten verdwijnen door de hogere temperaturen?' een beeld van de flora en fauna over circa 50 jaar.

In zijn visie zegt hij: *'Nederland heeft nu een gemiddelde jaartemperatuur van ongeveer 10 graden Celsius. Dat is al een graad hoger dan 50 jaar geleden. Maar wat gebeurt er als de gemiddelde jaartemperatuur, zoals de KNMI klimaatscenario's voor 2085 aangeven zelfs 14 graden wordt? Om die vraag te beantwoorden hebben we de temperatuurranges waarbinnen plantensoorten voor kunnen komen bepaald voor meer dan 6000 Europese plantensoorten. Daaronder bevinden zich ruim 1200 soorten die ook in Nederland voorkomen.'*

Daaruit volgt zijn conclusie, dat het voor 40 procent van de plantensoorten te warm wordt. Hij vervolgt met: *'Voor 63 soorten was Nederland ook 50 jaar geleden eigenlijk al te warm. Ze zitten in Nederland aan de zuidgrens van hun verspreidingsgebied. Door de graad temperatuurverhoging die we al gehad hebben, is het voor nog 39 plantensoorten te warm geworden. Meer dan de helft hiervan zijn Rode Lijstsoorten, soorten die het nu al moeilijk hebben en achteruit gaan. Bij een verdere temperatuurverhoging van 10 naar 11 graden zouden op termijn ongeveer 60 soorten kunnen verdwijnen. Als we naar een gemiddelde jaartemperatuur van 14 graden gaan dan gaat het om 427 soorten.'*

Daar blijft het volgens Wieger niet bij: *'Echter ook belangrijke en beeld-bepalende soorten als de berk, eik, es, krabbenscheer en veenmossen net als veel orchideeën en gentianen dreigen te verdwijnen uit Nederland. Omdat veel diersoorten weer afhankelijk zijn van planten voor hun voedsel grijpt dit op het hele ecosysteem in. Denk aan de eikels die als voedsel dienen voor o.a. zwijnen, gaaien en muizen. En die muizen zijn zelf ook weer prooi. Daardoor krijgt elke soort in Nederland direct of indirect te maken met de gevolgen van de verandering in temperatuur. Nieuwe combinaties van soorten zullen ontstaan en een bos zal er in de toekomst anders uit zien dan nu, mogelijk met veel meer tamme kastanjes, een van de soorten die lijkt te profiteren van de warmte.'*

Hij geeft vervolgens aan, dat voor zo'n duizend nieuwe soorten Nederland geschikt wordt. *'Tegenover het verdwijnen van soorten staat de mogelijke komst van 'klimaatvluchtelingen' uit het zuiden. Met temperaturen die overeen komen met Zuid-Frankrijk is het potentieel van soorten groot. Bij een verhoging van 10 naar 11 graden gaat het om ongeveer 200 soorten van de ruim 4800 Europese soorten die nu niet in Nederland voorkomen. Dit kan oplopen tot zo'n duizend soorten als het gemiddeld 14 graden wordt in Nederland.'*

Het is echter de vraag voor Wieger of die soorten uit het zuiden ook echt hier allemaal gaan komen. Want zo schrijft hij: *'Ze moeten Nederland wel op tijd weten te bereiken. Sommige soorten kunnen via zaad slechts centimeters tot meters per jaar afleggen. Zij zullen Nederland waarschijnlijk nooit bereiken. En dan moeten de omstandigheden ook nog geschikt zijn, zoals de zuurgraad van de bodem, de grondwaterstand en de voedselbeschikbaarheid.'*

Beek in Beeld 2.0 in wording

Ons dagelijks leven kan ons sterk in beslag nemen. We staan over het algemeen weinig stil bij de diepere betekenis van wat we meemaken. Met de rust en stilte van Westerwolde kunnen we onszelf en onze omgeving vanuit een ander perspectief waarnemen. Er komt dan de gelegenheid en ruimte voor reflectie en verdieping van onze ervaringen. Door onszelf tijd te gunnen en de stilte toe te laten, geven we verwondering een kans. Verwondering om de natuur van Westerwolde te ervaren. Deze natuur is eindeloos wonderlijk als we er voor openstaan. Dat geldt straks ook voor de kunst die in 2019 gepresenteerd wordt. Verwondering over de uitzonderlijke vaardigheid van een kunstenaar en de schoonheid van het kunstwerk. De kunst zal ons ook leren te verwonderen over alledaagse zaken, die de kunstenaar 'gevangen' heeft in zijn kunstwerk. Uit: projectplan Beek in Beeld 2.0.

De afgelopen 25 jaar werd het beekdal van Westerwolde op grote schaal heringericht. Het beekdal van de Ruiten Aa, de Mussel Aa en de Westerwoldse Aa kreeg weer ruim baan en deze transitie werd destijds groots ingeluid door Stichting Tussen Juffer en Borg met de kunstmanifestatie Beek in Beeld in 1994. Een van de deelnemers van de manifestatie, Adriaan Nette, vroeg zich destijds af: wat kan kunst betekenen in dit proces van verandering? Anno 2019 is deze vraag nog steeds interessant, ook al is de omgeving een kwart eeuw ouder geworden en de context waarin de vraag fungeert ietwat verschoven. De komende decennia staan ons – volgens de drie wetenschappers - weer opnieuw grote veranderingen te wachten. Voor het bestuur van de stichting Artphy redenen te over om een 2de manifestatie Beek in Beeld te organiseren.

De voorbereidingen voor Beek in Beeld 2.0 zijn in volle gang gezet door de stichting Artphy, die door middel van uitwisseling en discussie tussen bewoners, kunstenaars en deskundigen een nieuwe dialoog over het huidige en toekomstige Westerwolde los wil maken. Voor de manifestatie worden meerdere kunstenaars uit binnen en buitenland geselecteerd die zich verbonden en geïnspireerd voelen door de genoemde vraagstukken die van invloed zijn op het landschap. De eerdergenoemde drie kunstenaars zijn – samen met Adriaan Nette - volgend jaar onderdeel zijn van de kunstmanifestatie. Verder wordt er gedacht aan het exposeren van kunstwerken van vele kunstdisciplines gedurende de zomermaanden. Met expositiemogelijkheden binnen en buiten op meerdere plaatsen langs het beekdal van Sellingen(Laude) tot Wedderveer.

Artphy

Ruimte voor (levens)kunst in Westerwolde. Omgeven door natuur en akkers. Een plek waar ontmoeten, verwonderen en exposeren van hedendaagse kunst centraal staan. Een multifunctionele ruimte van 1000m2 met 7 ha landschapstuin, bos en weidegronden. Gelegen in het beekdal van de Ruiten Aa in het luchtkuuroord Wessinghuizen.

TENTOONSTELLINGEN, LEZINGEN EN PROJECTEN

Gezond ouder worden!! We organiseren tentoonstellingen, samenkomsten, lezingen en seminars, dan wel cursussen/workshops over de thema's: natuur, onvolmaaktheid/ vergankelijkheid, vriend- en noaberschap, wijsbegeerte, etc.. We zetten tevens projecten op om kunst in het park, langs de weg en in het bos of op de weide te krijgen. We zijn een stichting zonder winstoogmerk. Geen galerie of museum in de klassieke vorm.

RUIMTE IN WORDING

Artphy is nog niet klaar. Zo zijn de vloeren, verlichting en verwarming nog niet af. De komende jaren gaan we veel ruimte voor tentoonstellingen en lezingen creëren. We zijn op weg en verkeren in een tussenfase. Onze droom is een duurzame ruimte voor levenskunst met een expositieruimte, atelier, (eet)café, stilte ruimte, vergaderruimten, 3 appartementen en 5 hotelkamers.

VRIEND of SPONSOR WORDEN?

Artphy heeft de ANBI-status. Donaties zijn dus aftrekbaar van het belastbaar inkomen.

Ook vriend of sponsor worden van Artphy? Stuur dan een mailtje naar info@artphy.nl of stort op rekeningnummer: NL08 TRIO 0338 6467 79.

Colofon:

LABB>B is naar een idee van Adriaan Nette

Teksten: Karlijn Vermeij, Janke Westra en Jan Willem Kok

Foto's: Janke Westra en kunstenaars/wetenschappers

Opmaak en druk: Publicom Stadskanaal

Kempkebosweg 2 - 9591 VG Onstwedde
Tel. 06 532 362 41 - info@artphy.nl
www.artphy.nl